

חוויה שלא נגמרת ...

מאת: ראונק עטילה

לפני כשנה החלטתי לקחת על עצמי אחריות וכבר להתנסות כמורה בבית ספר. אמנם הייתי רק בשנה ג' בלימודים, שרק אז אפשר להתנסות בהוראה ליום אחד בשבוע. הציעו לי להיכנס לתוכנית 'אקדמיה כיתה', שבה אני מתנסה שלושה ימים בשבוע, ובהם אני מלמדת, לומדת וחווה את התפקיד בצורה הכי אמיתית שאפשר. לא רציתי להקדים את הדברים, אלא לחוות את התחושה ולאטגור את עצמי ולראות איך אני אצלח את השנה הזאת בשלום.

השתלבתי בבית ספר תיכון ע"ש בן צבי בקריית אונו. תיכון עם מספר רב של תלמידים שנחשב לבית ספר מהגדולים במרכז, והתחלתי שם את המסע יחד עם מורה מחנכת נפלאה בשם מיקי - אוזן קשבת שלי לכל שאלה וייעוץ. יום אחרי יום צמחתי, הידע והניסיון גדלו, "נתקלתי" בבעיות ובסיטואציות רבות והבנתי איך להתגבר עליהם ורק לקחת את הדברים מהם לשיפור ולהתקדם.

עברה לה שנה, ואני לקראת השנה המשמעותית שבה אני לא "מורה בכאילו" אלא מורה בנוסח "אני מול הכיתה לבד". האם פחדתי?! האמת... ממש לא, להיפך, דווקא הייתי מוכנה מנטלית ופיזית, כי היתה לי מכינת-קדם שגרמה לי להרגיש ביטחון, כוח, חוזק ויציבות. רציתי להתחיל את הסטאז' שלי בתיכון ולמזלי מצאתי את מבוקשי! תיכון עם צוות אדיב ותלמידות ממושמעות - כך הייתה ההתרשמות הראשונה, ובפועל לא טעיתי! שלישי משרה, יומיים בשבוע של כיף, שבהם אני באה ללמד ולתת לתלמידות את הידע שצברתי במשך שנות לימודי. הבנות באות במרץ וברצון לשחק, להזיע וליהנות. האמת שמזה הכי פחדתי, שהתלמידות לא ישתפו פעולה, כי הן בגיל ההתבגרות, וזה יכול להשפיע עליהן לרעה. אבל במחשבה זו טעיתי, לשמחתי הרבה. התלמידות השתתפו ושיחקו בשיעורים שלי, ובזמן שמישהי הרגישה לא טוב מסיבה מסוימת, באתי לקראתה עד הסוף כדי ליצור אמון ביני לבינן.

עד עכשיו לא דברתי על מכשולים בדרך. החיים שלי אינם דבש, אני גם פוגשת לא מעט בעיות! אני פשוט לא אוהבת להיות שלילית ולהתחיל בדברים הטובים פחות. כן, ברור שנתקלתי בבעיות ובקשיים! לא כל האצבעות שלנו ביד זהות וכך גם בחיים, בעבודה, בחברות, בזוגיות ובכל דבר תמיד יש עליות ויש ירידות. אבל אני מאמינה שהחכמה היא לדעת איך לפתור בעיות ולצמוח מהן במקום לשקוע. אני מודה שהבעיות שנתקלתי בהן לא היו קריטיות אלא כאלה שכל מורה אמור להיתקל בהם בדרכו. אני מדברת על סוגיות כמו היעדרות, בעיות משמעת, אם כי באמת פעמים בודדות בלבד, תלבושת וכו'.

מטרתי הראשונה בתחילת כל שיעור היא ליצור סוג של אמון ויחס טוב ביני לבין התלמידות, כי אני כמעט מבינה כל תחושה שעוברת עליהן בגיל הזה מכל הבחינות. לכן, אני תמיד באה לקראתן, כמובן, עד גבול מסוים, כי גם המורה צריכה לשמור על ערכים מסוימים כדי שתקבל כבוד ראוי מהכיתה שאותה היא מלמדת.

פה אני עוצרת רגע ומשתפת אתכם, הקוראים, בסיפור קצר ומרגש עם משמעת גדולה עבורי, שהתרחש בתקופה הקצרה הזאת...

יום אחד היה לי שיעור עם כיתה י"ב. היה מזג אויר מדהים ואוירה טובה. החלטתי לתת לבנות כמה סיבובי ריצה בחוץ בתור חימום במקום לעשות זאת במגרש. זה היה רעיון טוב בעיניי, אפילו שהשיעור של הבנים התקיים תמיד בחוץ והם נהגו לרוץ שם גם כן ולאחר מכן לשחק. שיערתי שהבנות שלי לא יפריעו לשיעור שלהם, כאשר ירוצו מסביב. וכך יצאו כולן לשלושה סיבובים סמוך לבית הספר.

לאחר מכן חזרו הבנות לאולם, והמשכתי בשיעור כפי שתכננתי. בשעה 9:30 השיעור הסתיים ושחררתי את הבנות. פתאום שמעתי מישהי קוראת לי. הייתה זו נועה, תלמידה מאותה הכיתה, ספורטאית לשעבר שעברה ניתוח ולקחה תרופה שגרמה לה להשמנת יתר לא מחמיאה במיוחד. בכל זאת, הייתה נועה ילדה שמחה, מדהימה, עם עיניים מבריקות ומלאות בתקווה. "ראונק, אני מאוד אוהבת להשתתף בשיעורים שלך אבל אני גם אוהבת לשמור על מרחב אישי ומעדיפה בפעם הבאה לרוץ לבדי פה ולא לצאת לריצה מסביב איפה שהבנים." קבלתי כל מילה שאמרה ובהתנצלות אמרתי לה: "אני מבינה אותך, באמת! זכותך לבקש לא לצאת ואני אקבל את בקשתך, שלא יהיה לך ספק!" עם חיוך מתוק אמרה, "תודה, ראונק, את תמיד מבינה אותנו ותמיד באה לקראתנו. לא תאמיני כמה אני אוהבת אותך..." "אני יותר!", אמרתי לה.

"אבל הסיבה העיקרית שפניתי אליך היא אחרת..."

"דברי, אני פה בשבילך לכל דבר שתרצי", עניתי לנועה.

"אני הייתי ספורטאית בעבר ועברתי ניתוח שגרם לי להיות שנה במיטה עם אפס פעילות גופנית ועם תרופות שרק גורמות לי להשמיין. אחרי שעברתי את התקופה הנוראה הזאת, ביקשתי מההורים שלי שימצאו לי מאמנת אישית כדי לחזור עצמי, לא כספורטאית אלא לחזור להיות אדם פעיל, בריא ולא בעודף משקל. ההורים באו לקראתי ומצאו עבורי מאמנת אישית שנתנה לי שלושה אימונים בשבוע בחדר הכושר הביתי שיש לנו, וזה ממש שיפר את מצבי, והרגשתי יותר טוב, אבל לפני חודש היא נאלצה לעזוב את הארץ, ואני היום מחפשת לעצמי עוד מאמנת, כי אני לא רוצה לאבד את תחושת הסיפוק וההנאה שיש לי אחרי כל אימון, ולכן בחרתי בך! חשבתי, שאולי תוכלי לעזור לי. אני מאוד אשמח שאת תהיי המדריכה שלי, אם את יכולה, כמובן!"

עם חיוך ענק ובעיניים מבריקות מדמעות אמרתי לה, "ברור! בטח שאשמח להיות מדריכה ומאמנת עבור בחורה מדהימה כמוך!"

כמה התרגשתי מהסיפור הזה ומהבחירה שלה בי ומהאמון שנתנה בי, למרות שאני מורה
חדשה ולא ותיקה בבית הספר.
באמת, סיפוק אדיר להגיע לליבן של התלמידות, וזו המטרה שלי, כמו שאמרתי קודם לפני כן,
ועצם העובדה שתלמידה שלי באה אליי ושיתפה אותי בדבר כל כך רגיש עבורה ופתחה בפניי
את לבה, מוכיחה לי שאני בדרך הנכונה למטרתי. בעיניי, עד כאן אני מצליחה לעמוד ביעדים
שהצבתי לעצמי. מעניין, אילו התרגשויות נוספות צופנת לי דרכי בהוראה...